

СЪДБА

Превод от хинди: Райна Маринова, 1989

chitanka.info

Живял някога един стар тъкач, който бил голям поклонник на бог Шива. Двадесет и пет години той се молил на бога да му даде малко богатство, за да може да поживее в спокойствие и радост.

Всяка сутрин и всяка вечер отивал в храма на Шива и тихо се молел. После обикалял сто пъти храма, покланял се пред статуята на Шива и си отивал вкъщи.

Въпреки че тъкачът правел това цели двадесет и пет години, нямало никакъв знак, че молитвите му са чути. Но той непоколебимо продължавал да вярва в своя бог и не губел надежда, че един ден Шива непременно ще го направи богат. И той търпеливо чакал този ден.

Бедният тъкач остарял много. Здравето му се влошило. Да прави по сто обиколки на храма два пъти на ден вече било тежко за него. Затова започнал да си помага с бастун.

А от небесния рай Шива слушал молбите на тъкача и не правел нищо, за да му помогне. Но неговата жена Парвати съчувствала на бедния тъкач. Един ден видяла как той се спънал и паднал и решила, че трябва да се застъпи за него пред Шива.

— Господарю мой — казала Парвати на Шива, — защо си толкова жесток към твоя поклонник, стария тъкач? Той ти служи смирено толкова време!

— А ти защо мислиш, че съм жесток? — попитал Шива.

— Погледни го! — отговорила Парвати. — От двадесет и пет години се моли, очаквайки твоего благоволение. Ти какво му даде? Сега е стар и едва ходи. Защо не направиш поне края на живота му полек?

Шива погледнал Парвати и се усмихнал:

— Нима мислиш, че сърцето ми е от камък? Ако беше възможно да бъде богат, щях ли да откажа да му дам богатство?

— Не разбирам защо не може да бъде богат? — попитала Парвати.

— Просто в съдбата му няма богатство — отговорил той.

— Съдба? Това са празни думи — възрази Парвати.

— Добре — казал Шива, — ще дам на стария тъкач един съд, пълен със злато, и после ще видим...

Бог Шива и Парвати слезли на Земята и отишли в храма.

— Гледай — казал Шива, — той е сам в двора и прави обиколка. Ще сложа златото така, че лесно да може да го намери.

И бог Шива оставил пълния със злато съд на пътя му. Било невъзможно старецът да не го види. След това двамата с Парвати се отдалечили малко и зачакали. Тъкачът приближил:

— О, Шива! — шепнел молитвата си той. — Докога в живота ми ще има толкова мъка? Много години се молих и ти не ми помогна. Но аз съм благодарен и за милостта ти, че мога да работя. Какво по-добро от това да имам съдба на честен човек и дори сега, когато съм стар и немощен, очите ми да виждат добре и да мога да тъка!

Но изведнъж си помислил нещо страшно, толкова страшно, че за миг спрял.

„Ами ако някога изгубя зрението си, какво ще правя? Как ще работя? Как ще идвам в храма? Да не тъка бих могъл, но да не обикалям храма не мога! А може би ако направя усилие, ще се справя. Ето сега ще опитам...“

И тъкачът тръгнал отново, но със затворени очи. Така минал близо до съда със златото, без да го види. А когато отворил очи, се усмихнал.

„Да — казал си той, — не трябва да се страхувам. Дори да ослепея, ще се справям...“

И той си отишъл вкъщи. Шива и Парвати го наблюдавали.

— Сега разбра ли — казал Шива, — че на тъкача не му писано да стане богат?

— И ти с нищо повече ли няма да му помогнеш? — попитала с болка Парвати.

— Сега вече мога да му помогна. Ще изпълня желанието му да забогатее и той ще доживее дните си щастливо.

И като дали на тъкача съда със златото, Шива и Парвати се върнали у дома си, на небето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.